

Sygn. akt I CSK 492/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. [...] Spółki z o.o. w W.
przeciwko S. [...] Spółce z o.o. w W.
z udziałem interwenienta ubocznego A. [...] Spółki z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...], na skutek apelacji pozwanego S. [...] Spółce z o.o. w W., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 lutego 2012 r. i oddalił co do kwoty 257.374,98 złotych powództwo P. [...] spółki z o.o. w W., w pozostałej części oddalił apelację i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Częściowe uwzględnienie apelacji wiązało się z trafnym zarzuceniem naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 410 § 2 w związku z art. 361, art. 441 i art. 405 k.c. i wynikającego z tego wadliwego określenia zakresu szkody podlegającej naprawieniu, ze względu na zarzut niewykonania przez pozwaną umowy, łączącej strony.

W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 382 k.p.c. oraz art. 361 § 2, art. 410 § 2, art. 361 § 2 w związku z art. 471, art. 751 w związku z art. 471 i art. 471 k.c., wszystkich tych przepisów ze względu na ich błędną wykładnię w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca podniosła, że skarga jest oczywiście uzasadniona i w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a także jest potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne, wywołujące rozbieżności w orzecznictwie.

Oczywiste uzasadnienie skargi powódka tłumaczy wadliwym sposobem ustalenia przez Sąd drugiej instancji wysokości poniesionej przez nią szkody. Gdyby to nawet przyjąć za prawdopodobne, to i tak nie dowodzi o występowaniu ewidentnej, kwalifikowanej postaci oczywistego naruszenia przepisów prawa. Ustalenie wysokości szkody należy do sądu rozpoznającego sprawę, dokonuje

on więc samodzielnie oceny faktów i stosuje do nich normy prawne, a tok rozumowania Sądu przekazany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ujawnia błędów w tym względzie. Sam odmienny punkt widzenia strony niezadowolonej z rozstrzygnięcia nie stanowi o zasadności podważania prawomocnego wyroku sądowego, w stosunku do którego skarga kasacyjna ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Tak więc nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ w 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanki te tym bardziej nie zostały spełnione, że skarżąca jednocześnie tę sama kwestię podnosi jako podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. To ewidentna sprzeczność, gdyż albo rozstrzygnięcie sądowe jest oczywiście błędne i skarga jest oczywiście uzasadniona, albo problem prawny wymaga dopiero zbadania, a przepisy budzące wątpliwości wymagają wykładni.

W odniesieniu do zagadnienia prawnego i wątpliwości interpretacyjnych pełnomocnik skarżącej wskazał na problem rozumienia szkody w prawie cywilnym. Trudno go uznać za nowy i niezbadany. Przeciwnie, orzecznictwo i doktryna poświęciły temu pojęciu wiele uwagi i z obszernego uzasadnienia w skardze kasacyjnej nie wynika, żeby była potrzeba kolejnego rozważania tej kwestii ze względu na rozpoznawanie konkretnej sprawy, której dotyczy skarga. W skardze przyznaje się nawet, że pojęcie skargi winno być rozumiane sytuacyjnie, a tak właśnie uczynił Sąd Apelacyjny, wykorzystując dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa. Zarówno zatem z przyczyn dotyczących rozpoznawanej sprawy, jak i nie dostrzeżenia w uzasadnieniu wniosku argumentów za jej przyjęciem, ze względu na rozwój prawa i potrzebę usuwania wątpliwości w wykładni przepisów, nie wystąpiły przesłanki, określone w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

Mając to na uwadze na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, nie zasadzając od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż odpowiedź na skargę nie zawiera treści wystarczającej do uznania jej za tego rodzaju pismo procesowe, ponadto nie ma w niej wniosku o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, a nadto została wniesiona po terminie, określonym w art. 398⁷ k.p.c.

[aw]